

ПРИКАЗКА ЗА РУДОВА

отъ Елена Билбия

Елена Билбия е родена през 1902 г. въ малкото селце Църни Лугъ, Босна (Югославия). Останала сираче петнадесетгодишна, тя съ мъжа завършва прогимназията, като пасе кози въ планината. А после завършва и гимназия, като пере и кърпи чужди дрехи, прави книжни кесии и държи изпити. Тя завършва и драматическа школа. Записва се и студентка по философия. И дълги години, измъчена от гладъ и болести, тя подготвя слаби ученици, по цѣли дни и нощи чука на пишуща машина изъ разни канцеларии, играе въ театъра, а сега е говорителка по радиото въ Бѣлградъ.

Това е приказка за една планинска крава. Най-добрата крава отъ дребна планинска порода. Тя се катерѣше сигурно и ловко като коза по нашитѣ планини и всѣкога бѣше предъ стадото. Имаше остри извити напредъ рога. Главата ѝ бѣше мила и очитѣ ѝ тѣжни като у стара жена, която е плакала много. Тя бѣше отепила много телета и нейнитѣ питомци бѣха благословени

Бѣше привечеръ. Пролѣтното слънце съ безброй златозарни усмивки се прости съ. полето, потоцитѣ и планинскитѣ върхове. Скорцитѣ съ останалитѣ музиканти на сдрача почнаха ношната музика. Нашата добра кака Цука излѣзе задъ кошарата и грижливо огледа зеленитѣ скутове на планината. Говедата слизаха, ала Рудиното мукане още не се чуваше.

А тежко и пусто бѣше на кака Цука безъ милото и дружелюбно мукане на наша Рудова. Па се и страхуваше още, защото Рудова бѣше стелна и мъчно слизаше по стрѣмнитѣ клисури. Кака Цука дълго чака съ втречени очи презъ мрака къмъ гората. И когато последнитѣ клопотари въ селото млъкнаха, тя пѣхна ржце въ пояса и грижливо залелека:

— Ой, олеле, олеле!... Нѣма Рудова! Хайде, мамете, търсете!... Ой, олеле, олеле!

Тръгнаха съседитѣ. Следъ тѣхъ се спуснаха съ лай и нашитѣ кучета Поляцъ и Кудра.

Вървѣха и тупкаха въ мрака по стѣпките на говедата, ви- каха, мамиха, но нищо, само птицитѣ изплашиха. Най-после около полунощъ се върнаха.

Събраха се съседитѣ около огъня въ кѣщи, всички искрено загрижени. Защото у насъ, на село добитѣкътъ се жали и цени колкото и самия човѣкъ. Говорѣха, припомняха, страхуваха се и, щомъ се показа ошѣрбениятъ месецъ надъ селото, голѣма група селяни тръгна съ фенери и кучета къмъ гората. Нащѣрбениятъ месецъ се втрени въ фенера и по най-късия пѣтъ се изтърколи надъ гората, за да види какво ще стане.